

VÝROČNÍ ZPRÁVA

o činnosti Magistrátu hlavního města Prahy za rok 2012 v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů

Výroční zpráva o poskytování informací za rok 2012 je zpracována na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), který stanovuje Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „Magistrát“) povinnost každoročně zveřejnit údaje o této činnosti v předepsané struktuře vždy do 1. března následujícího kalendářního roku.

Předmětem výroční zprávy je souhrnná evidence písemných žádostí fyzických a právnických osob o poskytnutí informace, které byly v roce 2012 vyřizovány jednotlivými odbory Magistrátu podle zákona o svobodném přístupu k informacím a nařízení ředitele Magistrátu hlavního města Prahy č. 14/2007 k povinnostem zaměstnanců hlavního města Prahy zařazených do Magistrátu hlavního města Prahy, poskytování služeb Magistrátu hlavního města Prahy, organizaci některých pracovních činností a pracovních postupů a k identifikaci osob na pracovištích Magistrátu hlavního města Prahy, ve znění pozdějších předpisů.

Za rok 2012 se na základě zákona o svobodném přístupu k informacím projevil zájem veřejnosti o informace týkající se činnosti Magistrátu takto:

a) Počet podaných žádostí o informace a počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti

Na Magistrát bylo podáno celkem 438 žádostí, poskytnutím informace bylo vyřízeno 408 žádostí, rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo vydáno 24.

Pro ilustraci uvádíme porovnání počtu podaných žádostí o informace za sledované období:

Rok	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
Počet žádostí	42	68	88	55	62	47	148	161	257	456	438

Podrobnější údaje o poskytování informací jednotlivými odbory Magistrátu jsou uvedeny v příloze č. 1.

b) Počet podaných odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti

Na Magistrát bylo podáno 45 odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

c) Opis podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí Magistrátu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a přehled všech výdajů, které hlavní město Praha vynaložilo v souvislosti se soudními řízeními o právech a povinnostech podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a to včetně nákladů na své vlastní zaměstnance a nákladů na právní zastoupení

Odbor daní, poplatků a cen Magistrátu podal kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 3 A 49/2011-72 ze dne 7. 9. 2011 ve věci poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Kasační stížnost byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 132/2011-121 ze dne 20. 12. 2012 zamítnuta (příloha č. 2). Výdaje za toto soudní řízení byly ve výši 5 760 Kč. Externí právní služby nebyly využity. Náklady na vlastní zaměstnance byly pouze formou měsíčního platu.

Odbor „Kancelář ředitele Magistrátu“ Magistrátu se odvolal proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 č.j. 34 E 2120/2011-6 ze dne 23. 11. 2011, jímž mu byla k vynucení povinnosti vyřídit žádost o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím uložena pokuta. Usnesením Městského soudu v Praze č.j. 22Co 81/2012-44 ze dne 13. 6. 2012 bylo odvolání zamítnuto (příloha č. 3). Výdaje za toto soudní řízení byly ve výši 1 680 Kč. Externí právní služby nebyly využity. Náklady na vlastní zaměstnance byly pouze formou měsíčního platu.

Obvodní soud pro Prahu 1 č.j. 34 E 354/2012-7 (příloha č. 4)

Městský soud v Praze č.j. 15 Co 193/2012-18 (příloha č. 5)

Obvodní soud pro Prahu 1 č.j. 34 E 31/2012-13 (příloha č. 6)

Městský soud v Praze č.j. 25 Co 110/2012-51 (příloha č. 7)

Obvodní soud pro Prahu 1 č.j. 34 E 916/2012-5 (příloha č. 8)

Obvodní soud pro Prahu 1 č.j. 34 E 916/2012-10 (příloha č. 9)

Odvodní soud pro Prahu 1 č.j. 34 E 31/2012-77 (příloha č. 10)

Odvodní soud pro Prahu 1 č.j. 34 E 354/2012-19 (příloha č. 11)

d) Výčet poskytnutých výhradních licencí, včetně odůvodnění nezbytnosti poskytnutí výhradní licence

Jednu výhradní licenci poskytl odbor zahraničních vztahů Magistrátu FEBIO, spol. s r. o., IČO 44792620, se sídlem Růžová 951/13, Praha 1. Licenční smlouvou byla poskytnuta výhradní licence k užití několika audiovizuálních dokumentárních děl – videopořadů, jejichž výrobcem byla v letech 2002-2003 právě FEBIO, spol. s r. o. Licence byla poskytnuta pro užití videopořadů na území České republiky a Slovenské republiky na dobu určitou, a to od 23. 7. 2012 do 30. 6. 2013, s ohledem na dlouhodobé pozitivní zkušenosti odboru zahraničních vztahů Magistrátu ze vzájemné spolupráce s touto společností a pouze za účelem propagace hlavního města Prahy.

e) Počet stížností podaných podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení

Na Magistrát bylo podáno 88 stížností na postup při vyřizování žádostí o informace. Stručný popis způsobu vyřízení těchto stížností je uveden v příloze č. 12.

f) Další informace vztahující se k uplatňování zákona o svobodném přístupu k informacím

Jako nadřízený orgán rozhodoval Magistrát o 82 odvoláních proti rozhodnutím městských částí hlavního města Prahy o odmítnutí žádosti a o 118 stížnostech proti postupu městských částí hlavního města Prahy při vyřizování žádosti o informace.

<i>název odboru Magistrátu, který žádost vyřizoval</i>	<i>počet žádostí celkem</i>	<i>vydaná rozhodnutí o odmítnutí</i>	<i>poskytnutí informace</i>	<i>stížnosti na postup vyřizování</i>	<i>odvolání proti rozhodnutí</i>
„Archiv hlavního města Prahy“	3		3		
daní, poplatků a cen	12	2	9	2	4
dopravně správních činností	12	1	11	5	
dopravních agend	23	1	22		
evidence, správa a využití majetku	45	2	43	11	2
majetkových účastí	3		3		
evropských fondů	2		2	1	
informatiky	28		28	1	
„Kancelář primátora“	7		7		
„Kancelář ředitele Magistrátu“	53	6	49	14	9
komunikace	2		2		
kontrolních činností	52	8	45	15	15
bezpečnosti a krizového řízení	5		4		
kultury, zahraničních vztahů a cestovního ruchu	5		5	1	
legislativní a právní	2		2		
městského investora	20	2	18	5	
životního prostředí	19	3	16	4	1
památkové péče	28		28		
rozpočtu	0		0		
zdravotnictví, sociální péče a prevence	8		8		
stavební	43		43	16	4
školství, mládeže a sportu	12		12	3	6
účetnictví	1		1		
územního plánu	14		14		
živnostenský a občanskosprávní	24	2	21	10	
rozvoje a financování dopravy	5	1	3		
vnitřní správy	7	2	5		4
rozvoje veřejného prostoru	3		3		
celkem	438	24	408	88	45

Příloha č. 2

ČESKÁ REPUBLIKA
**ROZSUDEK
 JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce [redacted] bytem [redacted] zastoupeného [redacted] advokátem se sídlem [redacted] proti žalovanému Magistrátu hlavního města Prahy, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2/2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2011, č. j. 3 A 49/2011 - 72,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 5760 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, na účet zástupce žalobce [redacted]

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2011, č. j. MHMP 188688/2011, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odboru finanční správy (dále jen „Úřad“) ze dne 15. 2. 2011, č. j. P4/017594/11OFS/Stel, jímž byly zamítnuty žádosti žalobce o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Městský soud obě tato rozhodnutí zrušil a nařídil povinnému subjektu - Úřadu, poskytnout žalobci informace požadované v jeho žádostech ze dne 14. 2. 2011, č. j. 16848, 16850, 16852, 16854, 16855 a 16858, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Po stránce skutkové vyšel městský soud z toho, že žalobce podal dne 14. 2. 2011 celkem šest žádostí o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, adresované starostovi Úřadu městské části Praha 4. V pěti z nich žádal o sdělení, zda byly do rozpočtu Úřadu

přijaty úhrady pokut a exekučních nákladů od společnosti [redacted] se sídlem [redacted] (dále jen „společnost [redacted]“, které jí byly uloženy na základě žalobcem v těchto žádostech konkretizovaných rozhodnutí, a kdy. Požadoval též informace o tom, jaké kroky tento úřad učinil k vymáhání jejich zaplacení. V šesté žádosti žalobce požádal o poskytnutí informace, jaké všechny pohledávky (a v jaké výši) Úřad vůči společnosti [redacted] eviduje. Úřad vydal dne 15. 2. 2011 rozhodnutí o odmítnutí těchto žádostí, což odůvodnil tím, že při vybírání a vymáhání pokut uložených stavebním úřadem postupoval podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „daňový řád“), respektive do konce roku 2010 podle zákona č. 357/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (sále jen „ZSDP“); nacházel se proto v postavení správce daně. Podle těchto zákonů jsou pracovníci správce daně vázáni povinností zachovávat mlčenlivost o tom, co se při daňovém řízení nebo v souvislosti s ním, dozvěděli, zejména o poměrech daňových subjektů. Následně, dne 17. 2. 2011, podal žalobce proti tomuto rozhodnutí odvolání, které bylo shora uvedeným rozhodnutím žalovaného zamítnuto. V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobce vyslovil nesouhlas s postupem Úřadu a žalovaného, navrhl zrušení rozhodnutí obou instancí a požádal o přímé nařízení poskytnutí požadovaných informací.

Z hlediska právního hodnocení věci městský soud především konstatoval, že svoboda projevu a právo na informace patří k základním politickým právům, které lze omezit pouze zákonem, a pouze za podmínek stanovených Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Koncepce zákona o svobodném přístupu k informacím je taková, že se poskytuje veškeré informace, s výjimkou těch, o nichž zákon výslovně stanoví opak. V této věci nebylo pochyb o tom, že se požadované informace týkaly působnosti povinného subjektu, které měl tento subjekt k dispozici. Spornou otázkou bylo, zda mohl povinný subjekt požadované informace vyloučit ze své informační povinnosti v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím s odkazem na ustanovení § 10 tohoto zákona, potažmo § 52 odst. 1 daňového řádu, tedy s odůvodněním, že se jedná o informace o majetkových poměrech obchodní společnosti. Městský soud naznal, že žalobcem požadované informace vypovídají primárně o skutečnosti, že společnost [redacted] byly stavebním úřadem uloženy pokuty dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“); sekundárně též o tom, zda exekuční správní orgán (Úřad), v souladu s právními předpisy provedl výkon rozhodnutí, tedy dostal-li své povinnosti vymoci zaplacení předmětných pokut. Tyto informace, popřípadě i se sdělením konkrétního data, nelze dle městského soudu podřadit pod informace vyloučené s odkazem na § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť na jejich základě se nelze dobrat majetkových poměrů společnosti [redacted], tedy o hospodaření této společnosti, o stavu jejího majetku, či její ekonomické pozici na trhu.

Městský soud poukázal též na další aspekt věci, a sice fakt, že výnos z pokut uložených Úřadem je příjem městské části Praha 4, a patří tak k veřejným finančním prostředkům. Odmítnutí jejich poskytnutí vede proto rovněž k odmítnutí práva na informace týkajícího se veřejných prostředků, jako jedné ze záruk zákonnosti ve veřejné správě. Soud vzal v úvahu i to, že společnost [redacted] je akciovou společností podléhající režimu zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, tedy například i povinností zveřejňovat účetní závěrky i výroční zprávy ve sbírce listin, která je součástí obchodního rejstříku (§ 40 obchodního zákoníku). Z toho plyne, že majetkové poměry obchodních společností podléhají podstatně nižší úrovni ochrany, než například majetkové poměry fyzických osob.

Ohledně poukazu žalovaného na ustanovení daňového řádu upravující nevěřejnost daňového řízení a povinnost mlčenlivosti, městský soud uvedl, že žalobce nežádal o informace přímo se vztahující k daňovému řízení. Daňový řád byl v této věci předpisem použitým toliko subsidiárně, ve věci vlastního výkonu rozhodnutí správního orgánu vydaného v řízení vedeném

podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Odkaz žalovaného na povinnost zachovávat mlčenlivost a princip neveřejnosti nemohl obstát též s poukazem na to, že obdobná omezení se uplatňují i v jiných řízeních a přitom z nich nejsou vyvozovány kategorické závěry o nemožnosti požadované informace poskytnout (například řízení podle správního řádu), o čemž svědčí i judikatura Nejvyššího správního soudu v těchto věcech. Příkladem městský soud uvedl, že i v případě soudního řízení bez účasti veřejnosti platí informační povinnost, ledaže jde o informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků (§ 11 odst. 4 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím].

Závěrem městský soud konstatoval, že i pokud by sdílel názor žalovaného o nemožnosti poskytnutí informací s ohledem na ustanovení daňového řádu upravující neveřejnost daňového řízení a povinnost zachovávat mlčenlivost (což nesdílí), žalovaný neprokázal existenci žádného z důvodů, pro který Listina připouští omezení práva na informace (čl. 17 odst. 4 Listiny).

V důsledku výše popsaného městský soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí obou instancí a přímo nařídil povinnému subjektu informace poskytnout.

Rozsudek městského soudu napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“); rozsudek tedy považuje za nezákonný a nepříkroamatelný.

Nepříkroamatelnost stěžovatel spatřuje v nedostatečném odůvodnění vztahu povinnosti mlčenlivosti v rámci daňového řízení a úpravy zákona o svobodném přístupu k informacím. Soudu vytýká zejména to, že neobjasnil, zda je tato povinnost ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím v postavení zákona *lex specialis*, nebo je-li tomu naopak.

Nezákonnost uvedeného rozsudku, tedy nesprávné posouzení právní otázky, stěžovatel spojuje s názorem městského soudu, dle kterého by měl být správce daně (zde Úřad) v rámci informační povinnosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím povinen poskytnout informace, které se týkají daňového řízení vedeného podle daňového řádu (resp. ZSDP). S tím stěžovatel nesouhlasí, přičemž namítá, že akceptováním tohoto názoru by došlo k prolomení mlčenlivosti, jako jedné ze základních zásad daňového řízení, a to se všemi s tím spojenými důsledky.

Správní delikty společnosti ██████████ byly projednány postupem dle správního řádu, jehož výsledkem bylo i uložení pokut. V rámci jejich vymáhání se, s odkazem na ustanovení § 106 odst. 3 správního řádu, uplatnil postup pro správu daní. Proto je podle stěžovatele evidentní, že uložené pokuty jsou daní ve smyslu § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu, a požadované informace se týkají daňového řízení. Daňový řád pak v § 9 odst. 1 uvádí, že správa daní je nevěřejná a osoby zúčastněné na správě daní a úřední osoby jsou povinny zachovávat mlčenlivost o všem, co se v souvislosti se správou daní dozvěděly. Povinnost zachovávat mlčenlivost plyne též z ustanovení § 52 daňového řádu. O porušení povinnosti mlčenlivosti se nejedná pouze v případech, které jsou taxativně uvedeny v § 53 daňového řádu. Stěžovatel je tedy toho názoru, že zaměstnanci Úřadu vedly se společností ██████████ daňové řízení podle daňového řádu a v případě poskytnutí žalobcem požadovaných informací by z jejich strany bezpochyby došlo k porušení mlčenlivosti podle § 9 a § 52 daňového řádu, neboť žalobce není taxativně vyjmenovanou oprávněnou osobou k poskytnutí informací souvisejících s daňovým řízením (již zmíněný § 53 daňového řádu). Stěžovatel si je vědom Listinou zaručeného práva občanů na informace, nicméně uvádí, že toto právo může být omezeno zákonem. A právě daňový řád, zcela v souladu s Listinou, takové omezení umožňuje. V důsledku výše uvedeného nelze souhlasit ani s názorem soudu, že neposkytnutím požadovaných informací by došlo

k odepření práva na informace o veřejných prostředcích, neboť tyto jsou chápány jako daně a vztahuje se na ně povinnost mlčenlivosti. Pokud ale soud dospěl k závěru, že veřejné prostředky – příjmy veřejných rozpočtů, tedy rovněž daně - podléhají kontrole veřejnosti, lze učinit závěr, že kdokoli má právo žádat správce daně o informaci, zda jiný subjekt uhradil daň včas a v plné výši. S tímto názorem stěžovatel zásadně nesouhlasí, neboť jeho důsledkem by byla veřejnost daňového řízení.

Stěžovatel závěrem poukazuje na ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle kterého se tento zákon nevztahuje na poskytování informací podle zvláštního předpisu. Daňový řád přitom v plném rozsahu splňuje požadavky na zvláštní zákon (*lex specialis*) vůči zákonu o svobodném přístupu k informacím, neboť komplexně upravuje, na jaké případy a informace se daňový řád vztahuje, za jakých podmínek a kdo může poskytnout informace o daňovém řízení, taxativně uvádí i oprávněné osoby a určuje způsob ochrany informací a postihy za nedodržení mlčenlivosti.

Žalobce ve svém vyjádření vyslovil přesvědčení o věcné správnosti rozsudku městského soudu a o nedůvodnosti kasační stížnosti. Poukázal zejména na to, že informace, o které žádal, směřovaly zejména k zjištění, zda orgán veřejné správy řádně spravuje veřejné prostředky a zda řádně vymáhá pohledávky, které eviduje. Navrhl proto kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

V logice přezkumu rozhodnutí krajských soudů se Nejvyšší správní soud vždy zabývá předně otázkou jejich přezkoumatelnosti, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Ažs 47/2009 – 71, všechny rozsudky zdejšího soudu jsou dostupné z www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelnost je vadou natolik závažnou, že musí být zohledněna i tehdy, pokud to stěžovatel nenamítá, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s.). V tomto řízení je namítána nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, neboť stěžovatel tvrdí, že se soud dostatečně nevyřadil s otázkou povinnosti mlčenlivosti v daňovém řízení, respektive s tím, je-li povinnost mlčenlivosti podle daňového řádu v postavení speciální úpravy ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím (nebo zda je to naopak). Z konstantní judikatury zdejšího soudu vyplývá, že tento typ nepřezkoumatelnosti je dán především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (například rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích soudního rozhodnutí. Nepřezkoumatelným judikatura shledává i rozhodnutí, v němž se soud opomněl vypořádat s některou ze žalobních námitek (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44 (publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS). Obdobně se zdejší soud vyslovil i v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ažs 47/2003 – 130 (publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS), či v rozsudku ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003 – 78 (publ. pod č. 523/2005 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud však po přezkoumání napadeného rozsudku městského soudu výše popsanou vadu neshledal. Namítá-li stěžovatel, že se soud nevypořádal s otázkou mlčenlivosti

stanovenou daňovým řádem, nelze mu dát zapravdu. Městský soud ve svém rozsudku především vyloučil, že by se informace požadované žalobcem přímo vztahovaly k daňovému řízení, přičemž poukázal na to, že daňový řád byl v této věci použit pouze jako předpis subsidiární, ve věci vlastního výkonu rozhodnutí správního orgánu, vydaného v řízení vedeném podle správního řádu. Dále se městský soud k této otázce vyjádřil též v rovině obecné, když uvedl, že princip neveřejnosti a povinnost mlčenlivosti nejsou výsadou pouze daňového řízení, nýbrž že jsou imanentní i jiným řízením [správní řízení (s výjimkou § 49 správního řádu), soudní řízení po vyloučení veřejnosti apod.], přičemž z těchto omezení nejsou v těchto řízeních vyvozovány tak kategorické závěry, jak to činí stěžovatel. I o těchto řízeních je možno poskytovat informace třetím osobám, za podmínek stanovených v zákoně o svobodném přístupu k informacím. Co se týká otázky speciality povinnosti mlčenlivosti stanovené v daňovém řádu vůči úpravě zákona o svobodném přístupu k informacím, lze z právního názoru městského soudu dovodit, že tento vztah neshledal, uvedl-li, že daňový řád byl v tomto případě použit pouze jako předpis subsidiární, a že informace požadované žalobcem mají být poskytnuty v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím. Zdejší soud k této námitce zdůrazňuje, že řízení o žalobě je ovládáno dispoziční zásadou, v níž se zrcadlí ústavně garantovaný princip autonomie vůle. Tato zásada, mimo jiné, znamená, že rozsah přezkumu rozhodnutí správního orgánu, tedy i obsah námitek, se kterými je soud povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat, záleží na účastnících. Poněvadž tato otázka nebyla nastolena ani v žalobě, ani ve stěžovatelově vyjádření k žalobě, městský soud neměl povinnost se k ní explicitně vyjádřit. V důsledku výše uvedeného lze tak uzavřít, že Nejvyšší správní soud stěžovatelem tvrzenou nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu neshledal.

Pro objasnění vztahu institutu mlčenlivosti (upravené daňovým řádem) a úpravy poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím je vhodné doplnit, že úprava mlčenlivosti v daňovém řádu (§ 52), respektive ZSDP (§ 24) není a nebyla speciální úpravou k zákonu o svobodném přístupu k informacím. Tento zákon totiž obsahuje ustanovení o generálním prolomení mlčenlivosti, neboť ve svém § 19 uvádí, že *umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony*. Sřet práva na informace a povinnosti zachovávat mlčenlivost je tak výslovně vyřešen ve prospěch poskytování informací. Žádné ustanovení daňového řádu (ZSDP) neobsahuje (neobsahovalo) speciální ustanovení, které by užití § 19 zákona o svobodném přístupu k informacím vylučovalo. Poskytnutí požadovaných informací proto nemůže být porušením povinnosti zachovávat mlčenlivost. Informace, na něž se vztahuje povinnost zachovávat mlčenlivost lze, samozřejmě, v konkrétních případech odepřít, nikoli však s odkazem na tuto zákonnou povinnost, ale proto, že se jedná o některý z důvodů pro odepření informací, definovaných zákonem o svobodném přístupu k informacím (ochrana utajovaných informací, ochrana osobnosti, soukromí a osobních údajů, ochrana obchodního tajemství, ochrana důvěrnosti majetkových poměrů, a další omezení dle § 11 zákona). Ke vzájemnému vztahu povinnosti mlčenlivosti a práva na poskytování informací se ostatně zdejší soud opakovaně vyslovil. Například v rozsudku ze dne 16. 5. 2007, č. j. 3 Ads 33/2006 - 57, uvedl, že *„[p]ovinnost mlčenlivosti upravená § 24a zákona o VZP (zákon č. 551/1991 Sb., o Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky – pozn. NSS) a § 23 zákona č. 592/1992 Sb., o níž odkazy v poznámce pod čarou směřovaly, nemá ve svém důsledku omezit aplikaci zákona č. 106/1999 Sb. Opakovaný přístup by vedl k absurdním závěrům. Že podle zákona č. 106/1999 Sb. by informace sice být poskytnuta měla, ale s ohledem na povinnost mlčenlivosti konkrétních zaměstnanců VZP ji současně poskytnout nelze.“* Tento závěr lze nepochybně vztáhnout i na nyní řešenou věc, neboť úprava mlčenlivosti, byť zakotvená v různých předpisech, je principiálně vždy stejná. Je třeba též zmínit, že povinnost mlčenlivosti je vztahena pouze k jednotlivým fyzickým osobám, typicky jednotlivým zaměstnancům úřadu, netýká se však povinného subjektu jako celku, respektive netýká se jej v situaci, kdy je naopak povinen vykonávat svou veřejnoprávní působnost v oblasti poskytování informací, stanovenou

mu informačními zákony. Normativně zakotvená povinnost mlčenlivosti se tedy v posuzované věci týká pouze *úředních osob a osob zúčastněných na správě daní* (§ 52 odst. 1 daňového řádu), respektive *pracovníků správy daní, jakož i třetích osob, které byly jakkoliv zúčastněny na daňovém řízení* (§ 24 odst. 1 ZSDP). Nejde tedy o povinnost správního orgánu, jako veřejnoprávního subjektu, který má zákonem svěřenou působnost v oblasti veřejné správy, zde správy daní. Správní orgán (zde v postavení povinného subjektu) tak povinnost mlčenlivosti neváže; vázán je naopak povinností poskytnout informaci, kterou žadatel požaduje, pokud to zákon o svobodném přístupu k informacím nebo jiný právní předpis výslovně nezakazuje.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval stěžovatelovou argumentací navozující otázkou, zda bylo vůbec namístě při posuzování žádosti žalobce postupovat podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Stěžovatel je toho názoru, že nikoliv; má za to, že daňový řád splňuje požadavky na speciální zákon, jak to předpokládá ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, které definuje případy, na něž se jeho (jinak univerzální) působnost nevztahuje. S tímto názorem se zdejší soud neztotožňuje. Postup podle zákona o svobodném přístupu k informacím je totiž vyloučen speciální úpravou pouze tehdy, stanoví-li zvláštní právní předpis *komplexní* právní úpravu podmínek a provedení práva na informace, tj. úpravu, která uceleným způsobem provádí ústavně zaručené právo na informace, tedy stanoví mj. postup poskytování informací, zejména vyřízení žádosti, včetně jejich náležitostí, a též prostředky právní obrany žadatelů o informace. Tento závěr vychází z díky posledně zmuňovaného ustanovení, dle kterého se zákon o svobodném přístupu k informacím *nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmetem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací*. Specialitu určité právní úpravy je nutně třeba posuzovat nikoliv mechanicky, nýbrž je nutné vždy zvážit její celkový obsah, smysl a podmínky její aplikace. K takovému zvláštním úpravám lze zařadit například zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitosti České republiky, nebo též úpravu žádosti o nahlížení účastníka do správního spisu, která je komplexně upravena v § 38 správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. 2 As 38/2007 - 78; jeho závěry jsou plně aplikovatelné i na recentní podobu § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím). Pokud jde o úpravu poskytování informací obsaženou v daňovém řádu, lze se stěžovatelem souhlasit pouze v tom, že daňový řád tuto problematiku určitým způsobem upravuje; posluhuje však jen některé aspekty věci, které jsou vyžadovány pro vyloučení aplikace zákona o svobodném přístupu k informacím. Daňový řád tak upravuje zejména informační povinnost správce daně, tj. uvádí, jaké informace je správce povinen zveřejnit, a dále zakotvuje povinnost orgánů veřejné moci a osob bezplatně poskytovat správci daně informace na jeho vyžádání. Neřeší však již například otázky týkající se podávání žádosti o informace, způsob jejich vyřizování, důvody pro odmítnutí, ani opravné prostředky. Je tedy zřejmé, že tato úprava podmínky § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím nesplňuje; nejde o komplexní právní úpravu poskytování informací, a nemůže proto aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím vyloučit. Pro úplnost je třeba dodat, že tyto závěry plně dopadají i na úpravu ZSDP, který byl ve věci exekucí využíván do konce roku 2010. Ani tento předpis neobsahoval komplexní právní úpravu poskytování informací na základě žádosti.

S ohledem na uvedené lze tedy konstatovat, že v posuzované věci byl na žádosti žalobce plně aplikovatelný režim zákona o svobodném přístupu k informacím. Městský soud tak (i bez tohoto obsáhlého odůvodnění) dospěl ke stejnému, tedy správnému, závěru.

Stěžovatel dále tvrdí, že při vymáhání pokut uložených společností [redacted] bylo nutno postupovat podle daňového řádu, jako předpisu subsidiárního vůči správnímu řádu ve věci výkonu rozhodnutí. Z toho dovozuje tři zásadní argumenty, proč je rozhodnutí městského soudu

nezákonně. Za prvé má za to, že uložené pokuty jsou daněmi a sdílejí tak s nimi stejný režim; za druhé, právě s ohledem na to, že se jedná o daně, nelze informace o nich poskytnout, aniž by došlo k porušení povinnosti mlčenlivosti, jak je stanovena daňovým řádem; za třetí namítá, že daňové řízení je neveřejné, a proto poskytnutím informací dochází rovněž k porušení tohoto stěžejního principu.

Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že při vymáhání pokut od společnosti [redacted] bylo, v souladu s ustanovením § 106 odst. 3 správního řádu, postupováno v procesním režimu daňového řádu (do konce roku 2010 dle ZSDP). V souladu s dikcí § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu pak byly uloženy pokuty, při jejich vymáhání, považovány za daně v širším smyslu. Zde je však na místě objasnit podstatu právě zmíněného ustanovení. To sice na jedné straně uvádí, že se daní rozumí též *peněžitě plnění v rámci dělené správy*, na straně druhé však obsahuje výslovný dodatek, omezující definici tohoto pojmu pouze *pro účely tohoto zákona*. Lze tak jistě souhlasit s tím, že s ohledem na dikci zmíněného ustanovení, lze vymáhané pokuty považovat za daň v širším smyslu, avšak pouze v rámci postupů prováděných podle daňového řádu. Pokud se ale žalobce domáhal informací o tom, zda byly uloženy pokuty vymožené, případně kdy a jak k jejich vymožení došlo, rozhodování o těchto žádostech a případné (ne)poskytnutí požadovaných informací probíhalo, jak již bylo vyloženo, zcela v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím; v rámci tohoto postupu pak nebylo možné o pokutách uvažovat jako o daních ve smyslu legislativní zkratky platné vylučně pro daňový řád a jejich poskytnutí z tohoto důvodu odmítnout. Pokud jde o postup při vymáhání placení uložených pokut do konce roku 2010, v ustanovení § 1 odst. 4 ZSDP bylo stanoveno, že byla-li rozhodnutím uložena *platební povinnost* do státního či územního rozpočtu (tj. i pokuta), postupovalo se při jejím placení, popřípadě vymáhání, podle části šesté tohoto zákona - *placení daní*; ustanovení ostatních částí (tj. i části první zahrnující mj. úpravu mlčenlivosti) měla být použita pouze v případě, bylo-li to nezbytné pro uplatnění části šesté. Tyto *platební povinnosti* však nebyly podřaditelné pod definici daní, uvedenou v § 1 odst. 1 ZSDP, pouze při jejich správě (tedy i vymáhání) bylo předpokládáno použití některých procesních postupů správy daní.

Nad rámec uvedeného je třeba upozornit, že zákon o svobodném přístupu k informacím zcela jednoznačně počítá i s poskytováním informací získaných při správě daní, či jiných (para)fiskálních povinností, neboť v § 10 upravuje podmínky, kdy nelze informace *zjištěné na základě zákonů o daních* poskytnout. Konkrétně uvádí, že *informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních (...) povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne*. Je tedy evidentní, že působností tohoto zákona se nevymykají ani informace z tohoto typu řízení, je zde pouze nastavena určitá restrikce. Tuto restrikci ovšem nelze rozšiřovat odkazem na ustanovení daňového řádu, jak se domnívá stěžovatel. Při realizaci ústavně zaručeného práva na informace, garantovaného článkem 17 Listiny, provedeného mj. zákonem o svobodném přístupu k informacím, je pak třeba jakákoli možná omezení poskytování informací vykládat *restriktivním způsobem*, což lze dovodit též z judikatury Ústavního soudu (viz například nálezy ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, in www.nalus.usoud.cz). Obdobně se vyjádřil i zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 10. 10. 2003, č. j. 5 A 119/2001 - 38, publikovaném pod č. 74/2004 Sb. NSS.

Ve světle výše uvedeného, by bylo možné žalobcem požadované informace odmítnout pouze na základě již výše zmiňovaných zákonných důvodů (ochrana osobních údajů, obchodního tajemství, apod.). S ohledem na povahu žalobcem požadovaných informací a posouzení jednotlivých důvodů pro odepření poskytnutí informací se jeví jedinou možností pro jejich odmítnutí pouze situace, byly-li by tyto informace *získány na základě zákonů o daních*, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení a zároveň by je bylo možné subsumovat pod pojem *majetkové poměry osoby, která není povinným subjektem* (§ 10 zákona

o svobodném přístupu k informacím); tímto způsobem jejich odmítnutí ostatně odůvodnil i stěžovatel. Zde však vyvstává otázka, co lze chápat pod pojmem *majetkové poměry*. Tento pojem sice není legislativně definován, je jim však nutno rozumět veškerá majetková aktiva i pasiva fyzických a právnických osob. Zdejší soud se již v minulosti k tomuto pojmu vyjádřil, když například v rozsudku ze dne 5. 3. 2009, č. j. 5 As 31/2007 - 75 uvedl, že *„majetkové poměry fyzických a právnických osob (...) tvoří zejména jejich příjmy, které mohou být peněžitě, ale i naturální, vlastnictví bytů, nebytových prostor a jiných nemovitých věcí, peněžních prostředků, pohledávek, majetkových práv apod. Za majetkové poměry fyzických a právnických osob lze za daných okolností považovat nejen aktiva, nýbrž i jejich pasiva a je bez významu, zda jsou tyto závazky vůči soukromoprávním subjektům či vůči státu.“* Správci daně v daňovém řízení získávají na základě *zákonů o daních* (zejména z daňových hlášení, daňových kontrol či místních šetření) právě takové informace o majetkových poměrech (srov. například ustanovení § 78 daňového řádu); tyto informace slouží k tomu, aby mohlo být rozhodováno ve věcech daní, tedy aby byl naplněn účel správy daní, uvedený v ustanovení § 1 odst. 2 daňového řádu. Pouze informace tohoto typu, tedy o majetkových poměrech daňových subjektů či jiných (třetích) osob, jsou vyloučeny z jejich informační povinnosti.

Nejvyšší správní soud dospěl v projednávané věci k závěru, že žalobce bezpochyby ve svých pěti žádostech nepožadoval sdělení informací o majetkových poměrech osoby, jež není povinným subjektem, získaných na základě zákonů o daních, ale dožadoval se informací, zda, kdy a jak došlo k vymožení konkrétních částek, představujících pravomocně uložené pokuty. Šlo tedy o informace, zda Úřad, jakožto exekuční správní orgán, dostal své povinnosti vymoci od společnosti [redacted] pravomocnými rozhodnutími uložená peněžitá plnění. Jelikož je vymahatelná pokuta, uložená ve stavebním řízení, peněžitým plněním, jehož příjemcem je rozpočet, ze kterého je hrazena činnost správního orgánu, který pokutu uložil (§ 183 odst. 2 stavebního zákona), jde v daném případě o rozpočtový příjem obce a patří tak k jejím veřejným peněžním prostředkům. Hospodaření obce musí být vykonáváno účelně (§ 38 odst. 7 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích), transparentním způsobem a pod přiměřenou kontrolou veřejnosti [srov. § 16 odst. 2 písm. e) zákona o obcích, o možnosti nahlížení do rozpočtu obce]. Proto nelze informování občanů o příjmech (a výdajích) obecního rozpočtu omezit stěžovatelem navrhovaným způsobem. Na základě výše uvedeného tedy nebylo možné aplikovat zákonné omezení podle § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím a s odkazem na něj informace, požadované v prvních pěti žádostech, neposkytnout.

Pokud jde o šestou žádost, v níž žalobce požadoval informace o všech pohledávkách, které eviduje Městská část Praha 4 vůči společnosti [redacted], tato žádost má jinou povahu, než pět žádostí předešlých a vzhledem k této skutečnosti je třeba možnost poskytnutí této informace posoudit samostatně. Předně je třeba zdůraznit, že městský soud nepochybil ani v této otázce. Právní úprava poskytování informací totiž informace o pohledávkách povinných subjektů obecně poskytovat nezakazuje. Na základě žalobcovy žádosti tak bylo třeba poskytnout informace o všech evidovaných pohledávkách; bez rozdílu, zda měly soukromoprávní či veřejnoprávní základ, jestli byly výsledkem činnosti v samostatné či přenesené působnosti povinného subjektu, nebo zda byly splatné či nesplatné, apod., s výjimkou těch, které byl povinný subjekt povinen z informační povinnosti vyloučit s odkazem na již výše zmíněné zákonné důvody pro jejich odepření (§ 7 - § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím). V posuzované věci tak bylo nejpravděpodobněji možné vyloučit zejména informace získané na základě *zákonů o daních*, tedy s odkazem na stěžovatelem akcentovaný § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím. Nejvyšší správní soud má za to, že samotné poskytnutí informace, jaké všechny pohledávky (včetně pohledávek fiskálních) eviduje Městská část Praha 4 vůči společnosti [redacted] žádným způsobem nevypovídá o majetkových poměrech této společnosti, neboť z nich nelze zjistit žádné podstatné informace o jejím hospodaření, o stavu jejího majetku, apod.; proto nebyl dán žádný důvod k odepření jejich poskytnutí. Nelze souhlasit s argumentem

stěžovatele, že by v případě akceptování závěru o povinnosti poskytnout informace požadované žalobcem, bylo na žádost určitého subjektu nutno poskytovat rovněž informace o tom, zda jiný subjekt (zaměstnanec, právník, atd.) uhradil včas a v plné výši do rozpočtu daň (daň z příjmů, daň z nemovitosti, atd.). Právě takové informace získané na základě daňových zákonů by již mohly být vyňaty z informační povinnosti povinného subjektu, protože mohou mít v konkrétních případech vypovídací hodnotu o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem; z informace o výši daně z příjmů lze dospět k představě o výši příjmů této osoby, z informace o tom, zda určitý subjekt uhradil daň z nemovitosti, a v jaké výši, lze zjistit, zda je vlastníkem nemovitosti a zjištělná je zároveň její přibližná hodnota a parametry, atd. Právě informace takového druhu lze dle zákonné díkce vyloučit i v tomto případě a žalobci je neposkytnout.

Co se týká stěžovatelova tvrzení o porušení zásady nevěřejnosti daňového řízení, již městský soud přelichavě konstatoval, že daňové řízení není jediným řízením, ve kterém se tato zásada uplatňuje, a přesto se informace z jiných nevěřejných řízení poskytují. Jakkoli se pro exekuci peněžitých plnění uplatňuje *postup* pro správu daní, která je nevěřejná, tato nevěřejnost se uplatní pouze v jejím průběhu. V případě již ukončeného postupu však zásada nevěřejnosti nijak nepřekáží tomu, aby kdokoliv požadoval informace z tohoto řízení, byť, pochopitelně, s restrikcemi výše popsanými, tedy v intencích zákona o svobodném přístupu k informacím. V obdobné věci se již vyjádřil i zdejší soud v rozsudku ze dne 25. 8. 2005, č. j. 6 As 40/2004 - 62, ve kterém uvedl, že „*nevěřejnost schůze rady obce ani právo členu zastupitelstva obce nablížit do zápisu ze schůze rady obce (§ 101 odst. 1 a 3 zákona č. 128/2000 Sb., obecního zřízení) neomezují samy o sobě právo na informace (čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) ohledně skutečností obsažených v takovém zápisu. Povinný subjekt poskytující informace ze zápisu ze schůze rady obce jiné osobě než členu zastupitelstva obce je povinen zajistit zákonem stanovenou ochranu práv a svobod jiných osob způsobem předvidanými v § 12 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.*“ I když se tato věc netýkala daňového řízení, ale nevěřejné schůze rady obce, je princip prolomení principu nevěřejnosti, ve vztahu k povinnosti poskytnout požadovanou informaci, použitelný i v nyní projednávané věci. Opačnou argumentaci nelze přijmout též proto, že i správní řízení je ve většině případů nevěřejné a akceptování této argumentace by vedlo k úplnému obsahovému vyprázdnění zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť drtivá většina výkonu státní správy probíhá právě ve správních řízeních (stov. Černín, K., *Právo na informace o výsledku státní kontroly*, 2010, dostupné z ASPI). V důsledku výše uvedeného není ani tato námitka důvodnou.

Vzhledem k uvedenému nelze městskému soudu ničeho vytknout, pokud naznal, že požadované informace v daném případě nelze vyjmout z informační povinnosti v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, a to ani s poukazem na § 10 tohoto zákona, ani na ustanovení daňového řádu upravující nevěřejnost daňového řízení a povinnost mlčenlivosti. Správně tedy zrušil rozhodnutí Úřadu i stěžovatele a přímo nařídil povinnému subjektu tyto informace poskytnout.

Ze všech shora vyložených důvodů tedy Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než kasační stížnost pro nedůvodnost zamítnout (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl v řízení o kasační stížnosti fakticky úspěšný, neboť rozsudek, jehož vydání se domáhal, zůstal rozhodnutím zdejšího soudu nedotčen, a proto mu právo na náhradu nákladů tohoto řízení náleží. Výše těchto nákladů je představována náklady na zastoupení advokátem, a to odměnou za dva úkony právní služby, tedy převzetí a příprava

zastoupení a sepsání vyjádření ke kasační stížnosti, ve výši 2 x 2100 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., spolu s náhradou hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Výše daně, vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., činí 960 Kč. Celkem byla stanovena odměna ve výši 5760 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Ilona Ďuricová

Příloha č.3

Toto rozhodnutí nabylo právní moci:
výrok dne 12.04.2012
výrok dne:
a je vykonatelné dnem:

34 E 2120/2011-16

USNESENÍ.

Obvodní soud pro Prahu 1
dne 27-07-2012

Obvodní soud pro Prahu 1 rozhodl soudkyně JUDr. Blankou Pazderovou ve věci výkonu rozhodnutí oprávněného: [redacted] proti povinnému: Hlavní město Praha, Magistrát hlavního města Prahy, Mariánské náměstí 2, 110 00 Praha 1 k vymození nepeněžitého plnění

takto:

I. Soud nařizuje na základě vykonatelného rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru dozoru a kontroly veřejné správy ze dne 26.zář.2011 č.j. MV -91557-6/ODK-2011

k vynucení povinností povinného vyřídít podle § 16 a odst. 6, písmeno b, zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí / tj. od 30.zář.2011/ třináct žádostí [redacted] o poskytnutí informací

výkon rozhodnutí uložením pokuty povinnému ve výši 50 000,-Kč .

Povinný je povinen zaplatit uvedenou pokutu Obvodnímu soudu pro Prahu 1. Zaplacením pokuty se povinný nezprošťuje odpovědnosti za škodu.

Nesplní-li povinný ani poté vykonávané rozhodnutí, uloží mu soud na návrh oprávněného další přiměřené pokuty, dokud výkon rozhodnutí nebude zastaven. Pokuty připadají státu.

II. Povinný je povinen uhradit oprávněnému náklady řízení ve výši 1 680,-Kč do 3 dnů od právní moci usnesení.

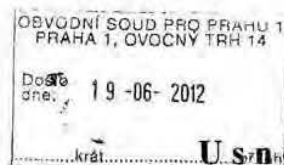
Poučení: Proti tomuto usnesení je přípustné odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze, dne 23.11.2011

JUDr. Blanka Pazderová v.r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:Kvasnovská

Číslo jednací: 22Co 81/2012 - 44

výrok dne 12.4.2012
výrok dne 12.4.2012
a je vykonatelné dnem:

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Adamcové a soudců Mgr. Libora Zhřívala a JUDr. Kateřiny Kodetové ve věci výkonu rozhodnutí oprávněného: [redacted] proti povinnému: Hlavní město Praha, Magistrát hlavního města Prahy, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, k vymození nepeněžitého plnění, k odvolání povinného proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23.11.2011, č.j. 34 E 2120/2011-16,

takto:

- I. Odvolání se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným usnesením nařídil soud I. stupně na základě vykonatelného rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru dozoru a kontroly veřejné správy ze dne 26.9.2011, č.j. MV-91557-6/ODK-2011, k vynucení povinností povinného vyřídít podle § 16a odst. 6, písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí (tj. od 30.9.2011) třináct žádostí [redacted] o poskytnutí informací, výkon rozhodnutí uložením pokuty povinnému ve výši 50.000,- Kč. Dále povinnému uložil povinnost uhradit oprávněnému náklady řízení ve výši 1.680,- Kč do tří dnů od právní moci usnesení.

Proti usnesení podal povinný včasné odvolání. Namítl, že požadované informace oprávněnému poskytl ještě před vydáním napadeného usnesení, dopisem ze dne 18.10.2011, odeslaným dne 24.10.2011, pročež nařízení výkonu předmětného rozhodnutí Ministerstva vnitra podle jeho názoru pozbývá smyslu. Dále v odvolání podrobně rozvedl následný sled událostí ve věci oprávněného, tj. jakým způsobem tento reagoval na uvedený dopis ze dne 18.10.2011, jaké rozhodnutí bylo přijato Ministerstvem vnitra a co bylo obsahem dalšího dopisu povinného ze dne 6.12.2011. Z těchto důvodů navrhl, aby odvolací soud napadené usnesení zrušil.

Oprávněný v písemném vyjádření k odvolání namítl, že v něm absentují odvolací důvody a navrhl proto, aby odvolací soud napadené usnesení potvrdil

Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení (§ 212 o.s.ř.), aniž k tomu nařizoval jednání (§ 254 odst. 8 o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání povinného neobsahuje skutečnosti rozhodné pro nařízení výkonu rozhodnutí.

Podle § 254 odst. 5 věty druhé o.s.ř. lze v odvolání proti usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí namítat jen ty skutečnosti, jež jsou pro nařízení výkonu rozhodnutí rozhodné; k ostatním odvolací soud nepřihlédne a odvolání obsahující jen takové důvody odmítne.

Při rozhodování o návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí soud zkoumá, zda byl exekuční titul vydán k tomu oprávněným orgánem v mezích jeho pravomoci, zda je vykonatelný po stránce formální i materiální, zda ukládá povinnému plnění ve prospěch oprávněného, případně jeho právního nástupce, zda je výkon rozhodnutí navrhován v rozsahu stanoveném exekučním titulem a zda nedošlo k zániku vymáhaného práva uplynutím doby, popřípadě též, zda oprávněný prokázal splnění podmínky či vzájemné povinnosti. Ostatní skutečnosti jsou pro nařízení výkonu rozhodnutí nerozhodné a proto je nelze považovat za odvolací důvod a přezkoumávat je v odvolacím řízení proti usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí.

Rozhodovací praxe soudů je dlouhodobě zcela sjednocena v tom, že při nařízení výkonu rozhodnutí soud nezkoumá, zda a v jaké míře již povinný oprávněnému plnil. Okolnosti tohoto rázu mohou být hodnoceny jen v případě řízení o zastavení výkonu rozhodnutí (viz např. rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu ze dne 20.8. 1965, sp.zn. 5 Cz 57/65 publikované jako Rc 69/1965). Námitku, že požadované informace oprávněnému již poskytl, tedy musí povinný uplatnit v návrhu na zastavení exekuce.

Protože odvolání neobsahuje žádné skutečnosti rozhodné pro nařízení exekuce, odvolací soud odvolání povinného odmítl podle § 254 odst. 5 o.s.ř.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 270 odst. 1, 2, § 254 odst. 1, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. s tím, že úspěšnému oprávněnému v odvolacím řízení žádné náklady nevznikly.

P o u ě e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** dovolání přípustné.

V Praze dne 13. června 2012

JUDr. Eva Adamcová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Abrahámová

USNESENÍ.

Obvodní soud pro Prahu 1 rozhodl soudkyně JUDr. Blankou Pazderovou ve věci výkonu rozhodnutí oprávněného: [redacted] nar. [redacted], bytem [redacted] [redacted] proti povinnému : Hlavní město Praha , Magistrát hlavního města Prahy , Mariánské náměstí 2, 110 00 Praha 1 k vymození nepeněžitého plnění

takto:

I. Soud nařizuje na základě vykonatelného rozhodnutí ústředního správního orgánu Ministerstva vnitra ČR ze dne 24.2.2012 č.j. MV-17936-3/VS -2012

k vynucení povinnosti povinného -Magistrátu hlavního města Prahy, odboru živnostenského a občanskoprávního ve věci vedené pod č.j. S-MHMP 72930/2012 podle § 16 a odst. 6, písmeno b, zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím , ve znění pozdějších předpisů , aby ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí žádost [redacted] vyřídil buď dle § 4 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. nebo dle § 15 zákona č. 106/1999 Sb.

výkon rozhodnutí uložením pokuty povinnému ve výši 50 000,-Kč .

Povinný je povinen zaplatit uvedenou pokutu Obvodnímu soudu pro Prahu 1. Zaplacením pokuty se povinný nezprošťuje odpovědnosti za škodu.

Nesplní-li povinný ani poté vykonávané rozhodnutí , uloží mu soud na návrh oprávněného další přiměřené pokuty , dokud výkon rozhodnutí nebude zastaven. Pokuty připadají státu.

II. Povinný je povinen uhradit oprávněnému náklady řízení ve výši 1 560,-Kč do 3 dnů od právní moci usnesení .

Poučení : Proti tomuto usnesení je přípustné odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze, dne 30.března 2012

JUDr. Blanka Pazderová v.r.
soudkyně

za správnost vyhotovení: Vlasta Vojtková

15Co 193/2012 - 18

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jiřiny Jislové a soudců JUDr. Heleny Koucké a Mgr. Štěpána Hnaníčka ve věci výkonu rozhodnutí oprávněného: [redacted], narozený [redacted] bytem v [redacted] proti povinnému: **Hlavní město Praha, Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, o **vymožení nepeněžitého plnění**, k odvolání povinného proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 30. března 2012, č.j. 34 E 354/2012/7,

t a k t o :

- I. Usnesení soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným usnesením soud I. stupně nařídil na základě vykonatelného rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 24. února 2012, č.j. MV-17936-3/VS-2012, k vynucení povinnosti povinného vyřídít ve věci vedené pod spisovou značkou S-MHMP 72930/2012 do patnácti dnů ode dne doručení rozhodnutí žádost [redacted] podle zákona č. 106/1999 Sb., výkon rozhodnutí uložením pokuty povinnému ve výši 50.000,- Kč s tím, že pokuta připadá státu, povinný má povinnost ji složit Obvodnímu soudu pro Prahu 1, a v téže lhůtě uhradit oprávněnému náklady řízení ve výši 1.560,- Kč.

Proti tomuto usnesení se povinný včas odvolal. Vytýkal, že napadené rozhodnutí nemá náležitosti stanovené § 169 o.s.ř., není řádně odůvodněno a je proto nepřezkoumatelné. Dále uváděl, že oprávněný sám mohl jako účastník řízení nahlížet do spisu a opisy, které požaduje si opatřit, a že v současné době již byla jeho žádost vyřízena. Žádal, aby odvolací soud proto napadené usnesení zrušil.

Oprávněný se k podanému odvolání nevyjádřil.

Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně předcházejícího řízení (§ 212, § 212a/ o.s.ř.) se závěrem, že odvolání není důvodné.

Skutečnostmi rozhodnými pro nařízení exekuce jsou zákonem stanovené předpoklady pro její nařízení (§ 251 o.s.ř.). Při nařízení výkonu rozhodnutí se soud může zabývat pouze tím, zda návrh na nařízení výkonu rozhodnutí obsahuje zákonem stanovené náležitosti, tedy zda rozhodnutí, které má být vykonáno je vykonatelné, zda oprávněný a povinný jsou těmi, jimž bylo vykonatelným rozhodnutím přiznáno právo a uložena povinnost a zda není vymáháno více, než stanoví vykonatelné rozhodnutí (§ 261, 263, 264 o.s.ř.). Pouze těmito

skutečnostmi a tím, zda exekuce obsahuje poučení o náležitostech odvolání, se pak také nezabývá odvolací soud, přezkoumává-li na základě podaného odvolání rozhodnutí soudu I. stupně.

Zákonem stanovené předpoklady pro nařízení výkonu rozhodnutí byly splněny. Exekučním titulem je rozhodnutí ministerstva vnitra výše uvedené, které je způsobilým exekučním titulem (§ 275 písm. f/ o.s.ř.), je pravomocné a vykonatelné. Toto vykonatelné rozhodnutí ukládá povinnost k nezastupitelnému jednání, a soud I. stupně tak v souladu s ustanovením § 351 o.s.ř. nařídil výkon rozhodnutí uložením pokuty za porušení povinnosti stanovené v exekučním titulu. Zákonem stanovené předpoklady pro nařízení výkonu rozhodnutí tak byly splněny.

K námitce odvolatele, že napadené rozhodnutí neodpovídá ust. § 169 o.s.ř. odvolací soud uvádí, že byť usnesení nemá veškeré náležitosti citovaného ustanovení, pak tento nedostatek nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost a nesprávnost. Z rozhodnutí je zřejmé, že rozhodná kritéria pro nařízení exekuce jsou splněna, když ve výrokové části soud prvního stupně jejich existenci konstatoval. Navíc odvolatel ve svém podání existenci těchto podmínek ani nezpochybňuje, když směřují výhradně proti formálním nedostatkům napadeného usnesení. Skutečnost, že v mezidobí povinný již svoji povinnost splnil je důvodem pro zastavení exekuce. Bylo proto rozhodnutí soudu I. stupně jako věcně správné potvrzeno (§ 219 o.s.ř.), aniž bylo třeba nařizovat jednání (§ 214 odst. 2 písm.a/ o.s.ř.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 a § 224 odst. 1, § 254 odst. 1 o.s.ř. za situace, kdy v tomto stádiu řízení oprávněnému žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

V Praze dne 16. května 2012

Mgr. Jiřina Jislová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení
Zdeňka Vašková

DOŠLO dne: - 6 -02- 2012

Identifikační údaje zpracovatele Počet listů 1
S-115989/12 Počet příloh 1

MHMPP06K0VR7

34 E 31/2012-13

Příloha č. 6

USNESENÍ.

Obvodní soud pro Prahu 1 rozhodl soudkyní JUDr. Blankou Pazderovou ve věci výkonu rozhodnutí oprávněného: [redacted] nar. [redacted], bytem [redacted] [redacted] proti povinnému : Hlavní město Praha , Magistrát hlavního města Prahy , Mariánské náměstí 2, 110 00 Praha 1 / stavební odbor/ k vymození nepeněžitých plnění

takto:

I. Soud nařizuje na základě vykonatelného rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 15.12.2011 č.j. 42419/2011-83/3053

k vynucení povinnosti povinného -Magistrátu hlavního města Prahy, stavebního odboru - podle § 16 a odst. 6, písmeno b, zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím , ve znění pozdějších předpisů , aby ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí / tj. od 19.12. 2011/ vyřídil osm žádostí [redacted] o informace přijatých dne 7.7.2011

výkon rozhodnutí uložením pokuty povinnému ve výši 50 000,-Kč .

Povinný je povinen zaplatit uvedenou pokutu Obvodnímu soudu pro Prahu 1. Zaplacením pokuty se povinný nezprošťuje odpovědnosti za škodu.

Nesplní-li povinný ani poté vykonávané rozhodnutí , uloží mu soud na návrh oprávněného další přiměřené pokuty , dokud výkon rozhodnutí nebude zastaven. Pokuty připadají státu.

II. Povinný je povinen uhradit oprávněnému náklady řízení ve výši 1 710 ,-Kč do 3 dnů od právní moci usnesení .

Poučení : Proti tomuto usnesení je přípustné odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze, dne 2.2.2012

JUDr. Blanka Pazderová v.r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:Kvašnovská

Městský soud v Praze
prostřednictvím
Obvodní soud pro Prahu 1
Ovocný trh 14
112 94 Praha 1

Váše č.j. 34 E 31/2012-13
Naše sp.zn.: S- MHMP 115989/2012/OST

Praha
15.2.2012

Věc : odvolání proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 č.j. 31 E 31/2012-13

Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební, (dále též MHMP nebo povinný) obdržel dne 6.2.2012 usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 č.j. 34 E 31/2012-31, kterým bylo povinnému, Hlavní město Praha, Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební, nařízeno na základě vykonatelného rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj (dále též MMR) ze dne 15.12.2011 č.j. 42419/2011-83/3053, aby ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí /tj. od 19.12.2011/ vyřídil osm žádostí [redacted] o informace přijatých 7.7.2011. Současně MHMP uložil pokutu ve výši 50 000,-Kč a uhradit náklady řízení ve výši 1 710,- Kč do 3 dnů od právní moci usnesení.

Proti tomuto usnesení se povinný odvolává v celém rozsahu a to z těchto důvodů:

1. Návrh na výkon rozhodnutí, resp. příkazu, Ministerstva pro místní rozvoj č.j. 42419/2011-83/3053 ze dne 15.12.2011 byl podán po jeho provedení. Povinný osm žádostí oprávněného vyřídil před podáním návrhu žadatele/oprávněného na výkon rozhodnutí, a to vydáním rozhodnutí ze dne 3.1.2012 sp.zn. S-MHMP 1200952/2011/OST/Ca. Lhůta pro vyřízení žádostí Ing. Jana Lukeše byla zachována.
2. Oprávněný obdržel rozhodnutí MHMP sp.zn. S-MHMP 1200952/2011/OST/Ca dne 9.1.2012.

Z výše uvedených důvodů má povinný za to, že usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 č.j. 34 E 31/2012-31 ze dne 2.2.2012 bylo vydáno v době, kdy lhůta stanovená v příkazu Ministerstva pro místní rozvoj č.j. 42419/2011-83/3053 ze dne 15.12.2011, který povinný obdržel 19.12.2011, pro vyřízení žádostí [redacted] byla splněna.

Povinný dále uvádí, že počet žádostí o poskytnutí informací dle zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a počet stížností a odvolání souvisejících s tímto zákonem, kterými se snaží [redacted] řešit občanskoprávní vztahy s vlastníkem domu č.p. 340 v k.ú. [redacted], společností [redacted], přes státní orgány, veřejnou správu, neustále narůstá. Jenom v minulém roce jich bylo podáno na Magistrát hl.m.Prahy, odbor stavební, přibližně sto. Kdyby povinný shora

uvedený příkaz ve lhůtě nesplnil, tak vzhledem k počtu podání oprávněného, který neustále narůstá, se povinný domnívá, že uložená pokuta ve výši 50 000 Kč je nepřiměřená. Povinný má za to, že v takovýchto případech, kdy osoby zneužívají zákona o svobodném přístupu k informacím, což u [REDAKCE] je zřejmé, a nepřiměřeně zahlcují a zatěžují soudy, státní orgány, veřejnou správu, resp. vyžadují informace, které se nedotýkají jejich práv, by měl soud při uložení sankce k tomuto přihlédnout. V příloze zasíláme přehled podání oprávněného, které povinný vyřizoval v roce 2011.

Na základě výše uvedeného, že povinný povinnost splnil před zahájením výkonu rozhodnutí, žádáme, aby Městský soud v Praze usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 č.j. 34 E 31/2012-31 ze dne 2.2.2012 zrušil a výkon rozhodnutí dle ust. § 268 odst. 1 písm. b) občanského soudního řádu zastavil.

Příloha: správní spis

Na vědomí:

1. MHMP OST/spis
2. MHMP OST/Kr

Ing. Ivana Jakoubková
ředitelka odboru stavebního
Magistrát hl.m. Prahy
Odbor stavební
Mariánské nám. 2
Praha 1

131

Došlo
dne: - 5 - 06 - 2012

U s n e s e n í

.....krát.....příloh

MHMPP06L8M6I

Číslo jednací: 25Co 110/2012 - 51

OST

Příloha č. 7

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Blanky Kapitánové a soudců JUDr. Heleny Karetové a JUDr. Evy Škultétyové ve věci výkonu rozhodnutí oprávněného: [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] proti povinnému: **Hlavní město Praha, Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební**, se sídlem Mariánské náměstí 2, 110 00 Praha 1, **k vymožení nepeněžitého plnění**, k odvolání povinného proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 2.2.2012 č.j. 34 E 31/2012-13,

t a k t o :

- I. Usnesení soudu I. stupně **s e m ě n í** jen tak, že výše pokuty se stanoví částkou 25.000 Kč, jinak **s e p o t v r z u j e**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným usnesením nařídil soud I. stupně na základě vykonatelného rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 15. 12. 2011 č.j. 42419/2011-83/3053 k vynucení povinnosti povinného - Magistrátu hlavního města Prahy, stavebního odboru - podle § 16a odst. 6, písmeno b) zákona č. 106/1999 Sb., o švobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, aby ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí (tj. od 19. 12. 2011) vyřídil osm žádostí [redacted] o informace přijatých dne 7. 7. 2011, výkon rozhodnutí uložením pokuty povinnému ve výši 50.000 Kč.

Proti usnesení podal odvolání povinný. Namítal, že návrh na výkon vykonávaného rozhodnutí byl podán po jeho provedení, neboť povinný osm žádostí oprávněného vyřídil před podáním návrhu oprávněného na výkon rozhodnutí, a to vydáním rozhodnutí dne 3. 1. 2012 sp. zn. S-MHMP 1200952/2011/OST/Ca. Lhůta pro vyřízení žádosti tak byla splněna. Uložená pokuta je nepřiměřená zejména vzhledem k velkému počtu žádostí a stížností, kterými oprávněný povinného zahlcuje. Navrhl, aby odvolací soud napadené usnesení zrušil a výkon rozhodnutí dle § 268 odst. 1 písm. b) občanského soudního řádu zastavil.

Odvolací soud na základě podaného odvolání a v jeho mezích přezkoumal napadené usnesení dle ust. § 212, § 212a a § 254 odst. 5 občanského soudního řádu (dále jen o.s.ř.) a odvolání **shledal zčásti důvodným**.

Při rozhodování o návrhu na výkon rozhodnutí je soud povinen pouze zkoumat, zda rozhodnutí, které má být vykonáno, je vykonatelné, zda oprávněný a povinný jsou těmi, jimž

bylo vykonatelným rozhodnutím přiznáno právo, resp. uložena povinnost, zda není vymáháno více, než kolik má být podle exekučního titulu zapláceno a zda výkon rozhodnutí není veden způsobem zřejmě nevhodným (§§ 251, 255, 261, 263 a 264 o.s.ř.).

V daném případě lze pod shora vymezené okolnosti rozhodné pro nařízení exekuce podřadit námitku povinného, že uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká. Odvolací soud zastává názor, že vzhledem k povaze vymáhané povinnosti lze považovat za přiměřenou pokutu způsobitou efektivně nutit povinného, aby ~~povinnost uloženou vykonávaným rozhodnutím respektoval~~, pokutu ve výši 25.000 Kč.

Tvrzení, že návrh na výkon vykonávaného rozhodnutí byl podán po jeho provedení, je ve stádiu nařízení výkonu rozhodnutí ~~bez významu~~. V tomto stádiu řízení exekuční soud nezkoumá, zda povinný exekučním titulem stanovenou povinnost dobrovolně splnil, případně v jakém rozsahu ji splnil [srov. R 69/1965]. V tomto směru vychází pouze z tvrzení oprávněného a v případě plnění vymáhané povinnosti rozhodne dle rozsahu splnění o částečném či úplném zastavení výkonu rozhodnutí [§ 268 odst. 1 písm. g) o.s.ř.].

Z výše uvedených důvodů odvolací soud napadené usnesení postupem dle § 220 odst. 1 písm. a) ve spojení s ust. § 167 odst. 2, § 211 o.s.ř. změnil jen tak, že výše pokuty činí 25.000 Kč, jinak jej podle § 219 o.s.ř. coby věcně správné potvrdil.

O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud dle ust. § 224 odst. 1 a § 270 odst. 1 o.s.ř., když žádnému z účastníků náklady odvolacího řízení nevznikly.

Jednání ve věci nebylo třeba nařizovat (§ 254 odst. 8 o.s.ř.). K rozhodnutí o návrhu na zastavení exekuce je příslušný soud I. stupně.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** dovolání přípustné.

V Praze dne 15. května 2012

Za správnost vyhotovení:
Dagmar Künzelová

JUDr. Blanka K a p i t á n o v á v. r.
předsedkyně senátu

USNESENÍ

Obvodní soud pro Prahu 1 rozhodl soudkyně JUDr.Blankou Pazderovou ve věci výkonu rozhodnutí oprávněného: [REDAKCE], nar. [REDAKCE], [REDAKCE]

proti povinnému: **Hlavní město Praha**, , Mariánské nám. 2/2, Praha 1, IČ: 00064581

o zaplacení 1.680,00 Kč

t a k t o:

I. **nařizuje se** podle pravomocného usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23.11.2011 č.j. 34 E 2120/2011- 6

k uspokojení pohledávky oprávněného v částce **1.680,-Kč**

a nákladů návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí ve výši **500,-Kč**

v ý k o n r o z h o d n u t í p ř i k á z á n í m u p l a t n ě n é p o h l e d á v k y z ú č t u p o v i n n ě h o u p e n ě ž n í h o ú s t a v u:

První městská banka (PPF) a.s. , Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1

a tomuto se p ř i k a z u j e p o p r á v n í m o c i t o h o t o u s n e s e n í u p l a t n ě n o u p o h l e d á v k u s p ř í s l u š e n s t v í m o d e p s a t z ú č t u p o v i n n ě h o č.19-5157998/6000

a připsat na účet č: **160 463 53/0300**

u p e n ě ž n í h o ú s t a v u : **Československá obchodní banka a.s.**

ve prospěch oprávněného.

Povinný ztrácí okamžikem, kdy je peněžnímu ústavu doručeno usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí, právo vybrat peněžní prostředky z účtu, použít tyto prostředky k platbám nebo s nimi jinak nakládat, a to do výše vymáhané pohledávky a jejího příslušenství.

II. Peněžnímu ústavu se přikazuje, aby od okamžiku, kdy mu bude usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí doručeno z účtu povinného až do výše vymáhané pohledávky a jejího

(O.s.ř. 186c) - nařízení výkonu rozhodnutí odepsáním z účtu u peněžního ústavu)

příslušenství nevyplácel peněžní prostředky, neprováděl na ně započtení a ani jinak s nimi nenakládal (§ 304 odst. 1 o.s.ř.).

III. Výkon rozhodnutí peněžní ústav provede odepsáním vymáhané pohledávky a jejího příslušenství z účtu a jejím vyplácením oprávněnému. Vyplácení však peněžní ústav provede až poté, co obdrží vyrozumění, že nařízení výkonu rozhodnutí nabylo právní moci.

Upozornění :

Nařízení výkonu rozhodnutí se vztahuje až do výše vymáhané pohledávky a jejího příslušenství a na pohledávku povinného z účtu ve výši, v jaké byly na účtu peněžní prostředky v okamžiku, v němž bylo peněžnímu ústavu doručeno usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí, jakož i na pohledávku z účtu, která vznikla tím, že na účet došly peněžní prostředky dodatečně, nejpozději však do šesti měsíců ode dne, kdy bylo peněžnímu ústavu doručeno vyrozumění podle § 305 o.s.ř.; povinnost peněžního ústavu provést opravné zúčtování podle zvláštního zákona a ustanovení § 304a o.s.ř. tím nejsou dotčeny.

Provedením (§ 307, 308, § 309a odst. 1 a 3 o.s.ř.) výkon rozhodnutí zaniká (§ 306 o.s.ř.).

Výkon rozhodnutí se provede odepsáním vymáhané pohledávky a jejího příslušenství z účtu a jejím vyplácením oprávněnému. Byl-li výkon rozhodnutí nařízen na více účtů povinného, provede peněžní ústav výkon rozhodnutí z jednotlivých účtů podle pořadí uvedeného v usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí.

Peněžní ústav provede výkon rozhodnutí ve dni, který následuje po doručení vyrozumění podle § 305 o.s.ř.; není-li však pohledávka povinného z účtu ještě splatná, provede peněžní ústav výkon rozhodnutí ve dni, který následuje po její splatnosti. Výkon rozhodnutí se provede i tehdy, postačuje-li pohledávka povinného z účtu jen k částečnému uspokojení oprávněného.

Nebyla-li podle odstavce 2 vymáhaná pohledávka a její příslušenství zcela uhrazena, provede peněžní ústav výkon rozhodnutí také ve dni následujícím po dni, v němž na účet dojdou peněžní prostředky v takové výši, která je potřebná k plnému uspokojení oprávněného. Nedojde-li k tomu do šesti měsíců ode dne doručení vyrozumění podle § 305 o.s.ř., provede peněžní ústav výkon rozhodnutí ohledně dodatečně došlých peněžních prostředků rovněž ke dni, který následuje po uplynutí uvedené doby, popřípadě oprávněnému sdělí, že na účtu povinného nebyly peněžní prostředky. Pohledávku z účtu peněžní ústav odepíše a oprávněnému ji vyplatí i tehdy, nepostačuje-li k jeho plnému uspokojení.

Odepsanou pohledávku z účtu povinného je peněžní ústav povinen oprávněnému vyplatit, i když má vůči němu peněžitou pohledávku, kterou by jinak mohl započíst.

(O.s.ř. 186c) - nařízení výkonu rozhodnutí odepsáním z účtu u peněžního ústavu)

Provedením výkonu rozhodnutí se peněžní ústav zproští v rozsahu plnění vyplaceného oprávněnému své povinnosti vůči povinnému (§ 307 o.s.ř.).

Pořadí pohledávek, pro něž byl nařízen výkon rozhodnutí, se řídí dnem, kdy bylo peněžnímu ústavu doručeno usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí; byla-li mu téhož dne doručena usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí pro několik pohledávek, mají tyto pohledávky stejné pořadí. Nestačí-li pohledávka z účtu povinného k uspokojení všech vymáhaných pohledávek se stejným pořadím, uhradí se poměrně; ustanovení § 316 odst. 2 a 3 o.s.ř. tu platí obdobně.

Příkazy a zákazy uvedené v části I. - III. neplatí, jde-li o peněžní prostředky, které jsou povinným určeny pro výplatu mezd (platů) a náhrad mezd (platů) zaměstnancům, splatných ve výplatním termínu nejbližší následujícím po dni, kdy bylo peněžnímu ústavu doručeno usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí. Mzdy (platy), náhrady mezd (platů) a plnění, která nahrazují odměnu za práci, splatné v dalších výplatních termínech, již z pohledávky z účtu nelze do zániku výkonu rozhodnutí hradit. Uvedené peněžní prostředky peněžní ústav vyplatí povinnému, jestliže mu předloží své písemné prohlášení, v němž uvede účel platby, celkovou částku a jména zaměstnanců s uvedením výše mezd (platů), náhrady mezd (platů), nebo jiných plnění, která nahrazují odměnu za práci, jež jim mají být vyplaceny. Podpis povinného na prohlášení musí být úředně ověřen.

Výplatu peněžních prostředků povinnému peněžní ústav oznámí soud.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat odvolání k Městskému soudu v Praze do 15-ti dnů od jeho doručení u podepsaného soudu.
Peněžní ústav nemá právo odvolání.

V Praze dne 06.08.2012

JUDr. Blanka Pazderová v.r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení: Lenka Kvasňovská

(O.s.ř. 186c) - nařízení výkonu rozhodnutí odepsáním z účtu u peněžního ústavu)

USNESENÍ.

Obvodní soud pro Prahu 1 rozhodl soudkyní JUDr. Blankou Pazderovou ve věci výkonu rozhodnutí oprávněného: [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE] [REDAKCE] proti povinnému : Hlavní město Praha , Mariánské náměstí 2, 110 00 Praha 1 k vymožení peněžitého plnění

takto:

- I. Soud částečně zastavuje výkon rozhodnutí nařízený usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 6.8.2012 č.j. 34 E 916/2012-5 v částce 1.680,-Kč. .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění.

Obvodní soud pro Prahu 1 nařídil usnesením ze dne 6.8.2012 č.j. 34 E 916/2012-5 na základě pravomocného rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23.11.2011 č.j. 34 E 2120/11-6 k vymožení pohledávky oprávněného ve výši 1.680,-Kč a nákladů návrhu na výkon rozhodnutí ve výši 500,- Kč výkon rozhodnutí příkázáním pohledávky z účtu povinného u peněžního ústavu- První městské banky (PPF) a.s.

V průběhu vykonávacího řízení navrhl oprávněný dne 8.8.2012 částečné zastavení nařízeného výkonu rozhodnutí v částce 1.680,-Kč , kterou povinný od oprávněného obdržel dne 6.8.2012.

Ve smyslu ust. § 268 odst. 1, písmeno c, o.s.ř. výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže zastavení výkonu rozhodnutí navrhl ten, kdo navrhl jeho nařízení.

Soud tedy postupoval dle ust. § 268 odst. 1, písmeno c , o.s.ř. a v souladu s návrhem oprávněného nařízený výkon rozhodnutí částečně **zastavil v částce 1.680,-Kč.**

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 271 o.s.ř. V souvislosti s částečným zastavením výkonu rozhodnutí nevznikly účastníkům náklady, soud tedy rozhodl , že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Výkon rozhodnutí bude pokračovat pro náklady vykonávacího řízení v částce 500,-Kč.

Poučení : Proti tomuto usnesení je přípustné odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze, dne 10.8.2012

**JUDr. Blanka Pazderová v.r.
soudkyně**

Za správnost vyhotovení: Lenka Kvasnovská

USNESENÍ.

Obvodní soud pro Prahu 1 rozhodl soudkyní JUDr. Blankou Pazderovou ve věci výkonu rozhodnutí oprávněného: [REDAKCE] proti povinnému : Hlavní město Praha , Magistrát hlavního města Prahy , Mariánské náměstí 2, 110 00 Praha 1 k vymožení nepeněžitého plnění

takto:

- I. Soud zastavuje výkon rozhodnutí nařízený usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 2.2.2012 č.j. 34 E 31/2012-13 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 15.5.2012 č.j. 25 Co 110/2012 - 51.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění.

Obvodní soud pro Prahu 1 nařídil usnesením ze dne 2.2.2012 č.j. 34 E 31/2012-13 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 15.5.2012 č.j. 25 Co 110/2012 - 51 na základě vykonatelného rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 15.12.2011 č.j. 42419/2011-83/3053 k vynucení povinnosti povinného -Magistrátu hlavního města Prahy, stavebního odboru - podle § 16 a odst. 6, písmeno b, zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím , ve znění pozdějších předpisů , aby ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí / tj. od 19.12.2011/ vyřídil osm žádostí [REDAKCE] o informace přijatých dne 7.7.2011 výkon rozhodnutí uložením pokuty povinnému ve výši 25 000,-Kč .

V průběhu vykonávacího řízení navrhl oprávněný dne 26.7.2012 zastavení nařízeného výkonu rozhodnutí , neboť povinný subjekt nakonec opožděně svoji povinnost stanovenou uvedeným příkazem ministerstva splnil.

Ve smyslu ust. § 268 odst. 1, písmeno c, o.s.ř. výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže zastavení výkonu rozhodnutí navrhl ten, kdo navrhl jeho nařízení.

Soud tedy postupoval dle ust. § 268 odst. 1, písmeno c , o.s.ř. a v souladu s návrhem oprávněného nařízený výkon rozhodnutí **zastavil** .

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 271 o.s.ř. V souvislosti se zastavením výkonu rozhodnutí nevznikly účastníkům náklady, soud tedy rozhodl , že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Oprávněnému byly přiznány náklady vykonávacího řízení ve výši 1710,-Kč v usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí ze dne 2.2.2012 č.j. 34 E 31/2012-13.

Poučení : Proti tomuto usnesení je přípustné odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze, dne 6.srpna 2012

JUDr. Blanka Pazderová v.r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:Lenka Kvasnovská

303/1004/2012

34 E 354/2012-19

USNESENÍ.

Obvodní soud pro Prahu 1 rozhodl soudkyně JUDr. Blankou Pazderovou ve věci výkonu rozhodnutí oprávněného: [REDAKCE] proti povinnému : Hlavní město Praha , Magistrát hlavního města Prahy , Mariánské náměstí 2, 110 00 Praha 1 k vymození nepeněžitého plnění

takto:

- I. Soud zastavuje výkon rozhodnutí nařízený usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 30.3.2012 č.j. 34 E 354/2012-7 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16.5.2012 č.j. 15 Co 193/2012-18 .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění.

Obvodní soud pro Prahu 1 nařídil usnesením ze dne 30.3.2012 č.j. 34 E 354/2012-7 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16.5.2012 č.j. 15 Co 193/2012-18 na základě vykonatelného rozhodnutí ústředního správního orgánu Ministerstva vnitra ČR ze dne 24.2.2012 č.j. MV-17936-3/VS -2012 k vynucení povinnosti povinného -Magistrátu hlavního města Prahy, odboru živnostenského a občanskoprávního ve věci vedené pod č.j. S-MHMP 72930/2012 podle § 16 a odst. 6, písmeno b, zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím , ve znění pozdějších předpisů , aby ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí žádost [REDAKCE] vyřídil buď dle § 4 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. nebo dle § 15 zákona č. 106/1999 Sb. - výkon rozhodnutí uložením pokuty povinnému ve výši 50 000,-Kč .

V průběhu výkonovacího řízení navrhl oprávněný dne 10.4.2012 zastavení nařízeného výkonu rozhodnutí , neboť povinný subjekt nakonec opožděně svoji povinnost stanovenou příkazem ministerstva splnil.

Ve smyslu ust. § 268 odst. 1, písmeno c, o.s.ř. výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže zastavení výkonu rozhodnutí navrhl ten, kdo navrhl jeho nařízení.

Soud tedy postupoval dle ust. § 268 odst. 1, písmeno c , o.s.ř. a v souladu s návrhem oprávněného nařízený výkon rozhodnutí **zastavil** .

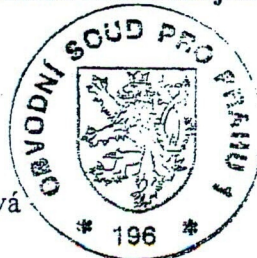
Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 271 o.s.ř. V souvislosti se zastavením výkonu rozhodnutí nevznikly účastníkům náklady, soud tedy rozhodl , že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Oprávněnému byly přiznány náklady výkonovacího řízení ve výši 1560,-Kč v usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí ze dne 30.3.2012 č.j. 34 E 354/2012-7.

Poučení : Proti tomuto usnesení je přípustné odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze, dne 31.května 2012

za správnost vyhotovení: Vlasta Vernerová

JUDr. Blanka Pazderová v.r.
soudkyně

Příloha č. 12

Počet stížností podaných podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení

Důvod podání stížnosti na postup městských částí:

§ 16a odst. 1 písm. a) 0

§ 16a odst. 1 písm. b) 80

§ 16a odst. 1 písm. c) 36

§ 16a odst. 1 písm. d) 0

Celkem **118** stížností.

Způsob vyřízení:
městskou částí:

§ 16a odst. 5 1

nadřízeným orgánem (Magistrátem):

§ 16a odst. 6 písm. a) 60

§ 16a odst. 6 písm. b) 57

§ 16a odst. 6 písm. c) 0

§ 16a odst. 7 písm. a) 0

§ 16a odst. 7 písm. b) 0

Důvod podání stížnosti na postup Magistrátu:

§ 16a odst. 1 písm. a) 4

§ 16a odst. 1 písm. b) 40

§ 16a odst. 1 písm. c) 36

§16a odst. 1 písm. d) 8

Celkem **88** stížností.

Způsob vyřízení:
Magistrátem:

§ 16a odst. 5 6

nadřízeným orgánem (ministerstvem):

§ 16a odst. 6 písm. a) 40

§ 16a odst. 6 písm. b) 34

§ 16a odst. 7 písm. a) 7

§ 16a odst. 7 písm. b) 1

§ 16a odst. 7 písm. c) 0